

Hívás

– keresztény családi olvasókönyv
versék, novellák, esszék, mesék

„11 És láttam a megnyílt eget: íme, egy fehér ló, és aki rajta ül, annak neve Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és harcol, 12 szeme tűz lángja, és fején sok korona, és ráírva egy név, amelyet senki sem ismer rajta kívül; 13 és véráztatta ruhába volt öltözve. Ez a név adatott neki: az Isten Igéje. 14 A mennyei seregek követték őt fehér lovakon, tiszta fehér gyolcsba öltözve. 15 Szájából éles kard jött ki, hogy megverje vele a népeket: mert ő vasvesszővel fogja pásztorolni őket, és ő tapossa majd a mindenható Isten búsult haragjának borsajtóját. 16 Ruhájára és derekára ez a név van írva: királyoknak Királya és uraknak Ura.” Jelenések 19.

Varga-Mátyus Dorina képe

© A művek a szerzők és illusztrátorok saját szellemi tulajdonai vagy jogdíjmentes grafikák.

Kiadó: Pintér Zoltán

ISBN: 978-615-6758-70-5p

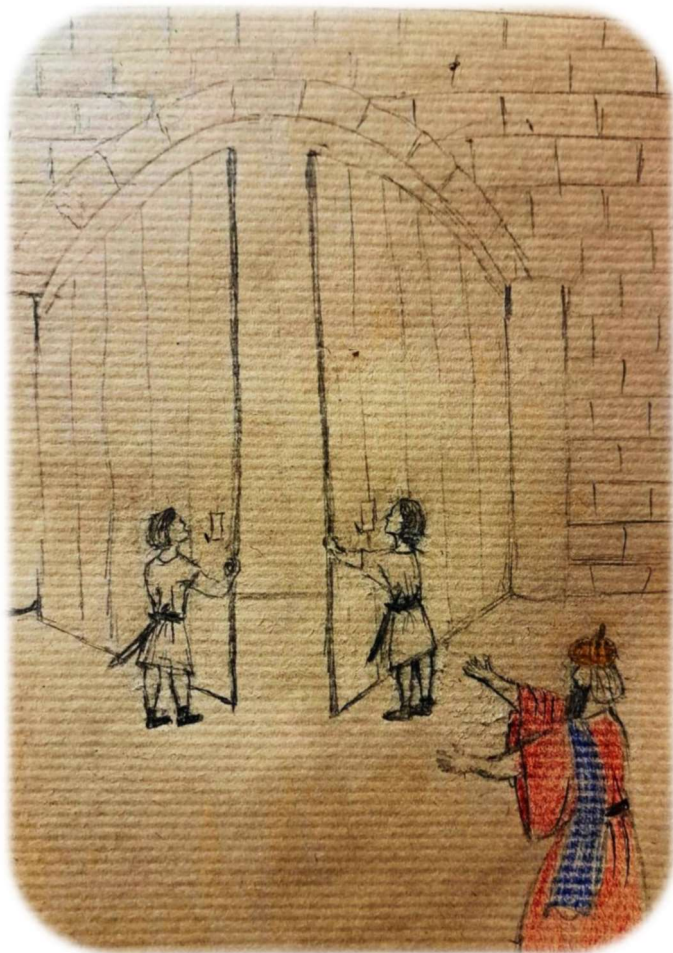
**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Kovács Margit

Ezékiás

Csatári Iza képe

Megmentő

Füst volt. A dobok hangja egyre erősebben szólt, amit sikolyok, kiáltások kísértek. A völgyből a füst az ég felé szállt. A tűz forrón lobogott a szobrok belsejéből, tenyerük vörösen izzott. Az ütemek közül csecsemők sírása hallatszott ki, majd égett hús szaga terjedt szét az áldozás helyén. Hirtelen csend lett. A fiú kinyitotta a szemét. Körülnézve, egy nő és egy férfi arcát látta, ahogy őt nézik. Szemükben aggodalmat és megkönnyebbülést látott. Fel akart ugrani fekvő helyzetéből, de éles fájdalom hasított a fejébe. Szédülve rogyott vissza a párnák közé.

– Ne aggódj, biztonságban vagy! – egy kedves női hang szólt hozzá – napokig nem voltál magadnál. Most az otthonunkban vagy, a nevem Rebeka és a férjem neve pedig Ódéd. Téged, hogy hívnak?

Az ismeretlen fiú nem szólalt meg. Nem akart beszélni.

– Rendben. Akkor majd később beszélgetünk. De most kérlek, hogy egyél néhány falatot. Innod kellene. Mirhát tettem egy kis borba. Csillapítani fogja a fájdalmadat. – A fiú ismét megpróbált felülni, de megint erős fájdalmat érzett és visszahanyatlott a párnákra.

– Jól van. Maradj fekvé – Rebeka kezébe vette a poharat, egy kicsit megemelte a fiú fejét és megitta. Majd fogta a húst és pici falatokat tépett belőle, majd egy kis fűgével a szájába tette.

– Úgy látom, ízlik az étel. – halvány mosoly futott végig a fiú ajkán, barna szemében csillogás Kicsit biccentett a fejével. A nő felnézett férjére és mosolygott.

Még hetek teltek el így. A fiú sokat feküdt, de ahogy telt az idő, egyre jobban lett. Az elején csak a fejét emelték meg, majd feljebb és feljebb ült. De nem mondott semmit. Ódéd sokat ült mellette és imádkozott érte. Sokat idézte Dávid király Zsoltárait és Salamon bölcs mondásait is. Gyakran volt tanúja annak, ahogy a fiú rosszat álmódott. Sokszor sírt, kiabált, sikoltozott és a kezével hadonászott. Ilyenkor a férfi átölte és csak szorította magához és énekelt neki, amíg fel nem ébredt és meg nem nyugodott. Ilyen ébredés után a fiú csak nézett maga elé. Ódéd tudta, hogy nagyon

szörnyű dolgokat cipelhet magában, de amíg nem beszél róla, nem tudnak neki segítséget nyújtani. Rebeka is mindent megtett, hogy jobban érezze magát. Naponta tiszta ágyat terített neki. Különböféle friss gyümölcsökkel kedveskedett, mert észrevette, hogy az mindig elfogy a tálról.

Szombat délután volt. A házaspár a gyümölcsösben pihent, beszélgettek és gyönyörködtek az eléjük táruló kertben.

– Ezékiás – Ódéd és Rebeka hátra néztek, ott állt a fiú. – Ezékiás a nevem, Akház fia vagyok.

– Jól van fiam. Az otthonunk a tiéd is. Addig maradsz nálunk, amíg ennek szükségét érzed. De ha úgy kívánod, akkor hazaviszlek a családotodhoz. Vagy üzenhetünk is, hogy jöjjenek érted.

– Nem! Még nem szeretném!

– Rendben – Rebeka leterített egy takarót és intett Ezékiásnak, hogy üljön le. Csend volt. A csendet megterhelte a fiú bemutatkozása. Jól tudták, hogy kinek a fia. Jól tudták azt is, hogy üzenetet kell küldeni Júda királyának, hogy a fia jól van. De ezt úgy szerették volna megtenni, hogy azt a bizalmat, ami kialakult, azt ne veszítsék el. A férfi némán, a szívében kérte a Mindenhatót, hogy adjon neki bölcsességet ehhez.

– *(1) Vigán énekelj az Úrnak te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendésszel; menjetek eléje vígassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhain vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretetekkel; adjatok hálákat neki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!* – a fiú az eget nézte majd folytatta – ezt te olvastad fel nekem többször is. Nagyon tetszik – vallotta be a fiú

– Dávid király egyik zsoltára. Sokat meséltem, míg feküdtél.

– Nagyon szép.

– Hogy kerültem ide?

– Ha igazán tudni szeretnéd, akkor elmesélem neked.

– Igen szeretném tudni. Vannak emlékeim. Emlékszem a harcra, a kiabálásra. Láttam, hogy egy terhes asszonyt átdöfnek. Futottam

előre, próbáltam biztonságos helyet keresni. Elkána, ő apám legjobb embere, vigyázott rám, de elveszítettem. Egyedül maradtam. És egyszer egy nagy ütést éreztem a fejemen. Utána már csak arra eszméltem, hogy itt fekszem nálatok és engem néztek. – egy halvány mosoly futott végig az ajkán, barna szemei csillogtak. A fiú feszülten figyelte vendéglátóját, ahogy feláll és beszéde közben jár-kelel a kertben. Elmesélte a szíriai király hadseregének öldöklését, hogy milyen véres áldozatok árán aratott győzelmet Júda királyának hadserege fölött. Azt is elmesélte, hogy rengeteg foglyot hurcolt el az ellenség. A hírek szerint Damaszkuszba vitette őket.

– De már vége van a harcoknak?

– Arám királyának támadása csak a kezdet volt... – a fiú szemei tágra nyíltak. Érezte, hogy túl sok az, amit hall. De nem mozdult. Tudnia kellett mindent, hogy megértse, azt, ami történt. Ódéd folytatta a történetet. Izrael királyával, Pekahval. Az általa és a hadserege által végzett pusztításról. Elmondta, hogy 120 000 bátor judai harcos esett el, egyetlen nap alatt.

– Egy Efraimból való harcos pedig megölte Maaszéjáhút, a testvéred, egy bizonyos Azrikámot és Elkánát. – Ezékiás kezébe temette arcát.

– Igen ő a testvérem. Azikrám az udvarmester és Elkána gondviselője apám házában.

A férfi vett egy mély levegőt és folytatta. Elmesélte, hogy az izraeli király győzelme után a júdeai nép közül 200 000 foglyot hurcoltak el Szamáriába hadizsákmánnyal együtt.

– Az Úr rajtam keresztül ezt üzenté népemnek: *(2)Íme, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti sokat megöltetek közülük haragotokban, amely szintén az égig felhatott; És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzátok, hogy néktek szolgáitok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-e magatokat bűnösökké az Úrnál, a ti Isteneteknél? Azért halljátok meg szavam: Vigyétek vissza a ti atyátok fiai közül való foglyokat, akiket ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja lesz rajtatok.* A Mindenható mellém állított néhány

főembert is. Így Izrael serege szabadon engedte a foglyokat az elhozott zsákmánnyal együtt. Azok, akik megsérültek azoknak a sebeiket bekötötték. Ruhátlanoknak ruhákat adtak. Akik erőtlenekek voltak, azokat számárra ültették és Jerikóba vitték Ekkor találtam rád. Láttam, hogy nagyon rossz állapotban vagy és nem engedtem, hogy tovább vigyenek. Úgy gondoltam, hogy inkább haza hozlak az otthonomba és majd mi ápolunk téged.

– Te Isten Prófétája vagy?

– Igen. Az élő Istent szolgálom.

A nap már túl haladt a horizonton és vörösre festette az ég alját. Hosszú percek teltek el, de egy szó sem hangzott el. Csak ültek a csendben mind a hárman. Ezékiás miérteket zúdított Isten emberére. Válaszokat várt tőle. Miért történik mindez. Örökös kérdés. Ódéd Salamon király szavait ismételte meg. Nincs új a nap alatt. Elmagyarázta, hogy minden döntésnek következménye van. Isten adta Júdeát a Szíriaiak kezébe, mert eltértek az ő útjáról és Izrael királyainak útjára léptek. *(3)Áldoztak és tömjéneztek a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. És csecsemőket áldoztak Molok oltárán. Isten előtt utálatos dolgokat tett a nép. Rebeka arcán könnyek folytak le, férjének ez már jelzés volt, hogy ne mondjon többet. Ismét csend borult a gyümölcsösre, de a vöröslő ég alját felváltották a fénylő csillagképek és a Hold álmos ragyogása.*

Néhány nap csendben telt el a Próféta házában. Ódéd tudta, hogy a fiút vissza kell küldeni apjához.

– Beszélhetünk Ódéd? – a fiú hangját hallotta a férfi, majd felé fordult.

– Természetesen. Gyere! Dőljünk le kint a kertben. – A fiú határozott lépteit látva tudta, hogy komoly beszélgetés vár rájuk.

– Kényelmes? – kérdezte a fiú a férfitől és még egy párnát nyújtott neki.

– Igen. Hallgatlak fiam. Mit szeretnél megbeszélni?

- Tudod, gondolkodtam. Haza kell térnem. Nem engedhetem meg, hogy azért, mert segítettek abban, hogy meggyógyuljak, valami

bajotok essen. Apám, ha megtudja, hogy itt vagyok – akadt el a fiú szava, majd folytatta – nem szeretném, hogy bajba kerülnétek.

– Nagyra értékelem, hogy ezt mondd.

– Tudod Ódéd, apám mindent megtett azért, hogy jó tanításban részesüljünk. Tanítottak politikára, harcra, retorikára és sok minden másra. Talán még ő is beszélt nekem a Mindenhatóról, de aztán megváltozott. Mindenféle új oltárokat építtetett a Templomba. Magaslatokat emeltetett. Azok a papok, akik nem kerültek sorra a bálványimádás fertőjébe, azok tanítottak az Úr Igéjére. De az idegen istenek imádatával annyira elnyomta az igaz Istentiszteletet apám. Vannak emlékképeim, és ezek rendszeresen megjelennek álmaimban, hogy apám csecsemőt áldoz fel Molok tenyerébe. Annyira borzalmas.

– Akkor ezért vannak rémálmaid.

– Igen. Rendszeresen gyötörnek, mert a kistestvérem volt, akit feláldozott. – Ódéd nézte a fiú arcát. Szerette volna levenni ezt a terhet róla.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen dolgokon kellett keresztül menned. A Mindenható nagyon irgalmas. Gyógyítsa meg a szívedet ezektől a sebektől és pótolja ki azokat az éveket, amiket elvettek tőled az idegen istenek.

– Nagyon hálás vagyok, hogy itt lehettem nálatok. Az itt töltött idő megmutatta azt az utat, amit választanom kell. Szeretném, ha tanítanál. Ha megengeded, szeretnék visszajönni hozzád, hogy tanuljak még. Ábrahám, Izsák és Jákob Istenét akarom követni.

– Most egy nagyon fontos döntést hoztál meg. Amiben tudok, segítek. Ez már a te otthonod is.

Ódéd most is rácsodálkozott Isten által kigondolt utakra és tervekre, hiszen annyira más és annyira jobb, mint amit az ember el tudna képzelni önmagának. Az istenfélelem egyre inkább erősödött a próféta szívében, és alázatra sarkallta, hogy a Mindenható így használja terveit.

Másnap hajnalba keltek. Rebeka cipót, sültet és gyümölcsöt csomagolt Ezékiásnak. A fiút átölte és egy imát is

elmondott. Ódéd mögött ment Ezékiás, hátra nézett Rebekára és mosolygott. Majd visszalépett és újra átölelte a nőt.

- Jövök még hozzátok.
- Várni foglak.

A fiú visszatért otthonába. Apja – Akház király – Maaszéjáhút siratta. De, ahogy meglátta Ezékiást, hogy hazatért megvigasztalódott bánatából. Továbbra is idegen isteneknek mutatott be áldozatot. Hálaáldozata is, hogy a kisebbik fia előkerült, Moloknak szólt.

Találkozások

Péntek este volt. A nap már elhagyta a horizontot és narancssárgára festette az ég alját. A szél kicsit mozogni kezdett, így enyhítette az egész napos hőséget. A szőlőtövekről a gyümölcsöt leszüretelték. Gondos kezek munkáját őrizte magán a kert. Csend volt. Rebeka és Ódéd pihentek a szabad ég alatt. Örültek a beköszönő szombat nyugalmanak. A férfi felugrott, mert mocorgást hallott a házból. Ahogy elindult befelé, egy rég nem látott, ismerős fiú arcát pillantotta meg.

– Ezékiás! – felkiáltva széttárta karjait és szorosan átölelték egymást. Rebeka is pillanatok alatt talpon volt. A vendégük olyan gyorsan rohant oda az asszonyhoz, hogy majdnem mind a ketten a földön kötöttek ki. Hangoosan nevettek.

– Isten hozott, fiam. Évről évre egyre komolyabb férfi válik belőled. – veregette meg vállát Ódéd, majd mutatta, hogy üljenek le. Rebeka bort töltött és gyorsan előkerült egy kis étel is.

– Mesélj! Mi történt? Hogy vagy? Annyira vártunk már.

– Hagyd már békén ezt a fiút egy kicsit! Hadd egyen először! Tölts inkább még egy kis bort! Hadd frissüljön fel!

– Jó! Jó! Rendben. Egyél csak.

- Annyira örülök, hogy itt lehetek végre. – nyelt nagyot majd kortyolt a borból. – Hogy vagytok?

- A Mindenható kegyelme vigyáz ránk. Úgy néz ki, hogy ez a kis terület annyira messze esik az útvonalaktól, hogy egyelőre mi még

viszonylag békekességben élhetünk itt. Sokat dolgozunk, hogy fenntartsuk magunkat.

- Ezékiás, most te mesélj, mi történik Jeruzsálemben?

Beszámolóidat megkaptuk. És köszönjük az ajándékokat is.

– Semmiség. Mint tudjátok apám nagyon sok rossz döntést hozott az elmúlt években. Az Edomiták rengeteg embert elhurcoltak, a király pedig úgy gondolta, hogy majd Asszíria királya segíteni fog a népünkön. Apám kifosztotta a Templomot, a királyi palotát és a főember házát is. Mindent odaadott az Asszír királynak, hogy viszonzásként segítsen, de nem így lett. Sanyargatása nagyobb méreteket öltött minden eddiginél.

-A szívem legnagyobb fájdalma az, hogy az ország kétfelé szakadt és idegen isteneket imádnak az emberek – elcsukló hangon temette arcát a tenyerében Ódéd.

– Egyetértek. Apám ráadásul még mindig tovább tetézni a gonoszságot.

– Mi történt? – kérdezte Rebeka és közben felállt, hogy hozzon még gyümölcsöt a fiúnak.

– Apám elkezdett azoknak az istenek áldozni, akiknek az Arámok áldoznak Damaszkuszba. Azzal érvelt a király, hogy az arámi királyokat megsegítették az isteneik az ellenünk indított harcokba, így most ő is áldoz nekik, ezért őt is meg fogják segíteni ezek az istenek.

– Ezt fel sem tudom fogni – a férfi szemében könnyek gyűltek össze, majd folytatta – Azt hallottuk, hogy a Templomból minden felszerelést és eszközöket kihordatott és össze is törette. Az ajtókat pedig bezáratta.

– Igen, ez így van. Sőt Jeruzsálem szinte minden utcasarkára oltárokat készíttetett, amin ő is áldozik. Júda minden városába magaslatokat emeltek és tömjén-áldozatokat mutatnak be.

– A Mindenható irgalmazzon meg nekünk – Ódéd felállt és kísértelt a szőlősorok végébe. Egyedül kellett lennie, hogy ezeket az információkat feldolgozza. Ezékiás nézte, ahogy Isten embere elsétált, háta kicsit meggörnyedt a szavak súlyától.

– Utána menjek? – kérdezte a fiú Rebekától.

– Nem kell. Hagyjuk most. Ilyenkor elvonul imádkozni. Sajnos egyre több rossz hír jut el hozzánk. Annyit hallottunk csak, hogy a Templomot bezárta Júda királya, de a többi, amit elmeséltél újdonságként hatott ránk.

– Ódéd nagyon szereti az Örökkévalót.

– Igen. Ez így van. És mivel ismeri az Úr törvényét, ezért mindig bánkódik azok miatt, akik elhagyták őt.

– Hozzájutottam néhány tekercshez az Úr igéjéből, azokat tanulmányoztam az elmúlt időszakban. Apám nem tud róla, de van néhány olyan pap Jeruzsálemben, akik nem tértek le az Úr útjáról.

– Ez csodálatos hír! – megfogta a fiú kezét és megcsókolta.

Közben a férfi visszatért közénk.

– Bocsáss meg Ezékiás, de kellett néhány perc.

– Megértem.

Ismét letelepedtek a szőnyegekre. Hűsítő bort kortyolgatva beszélgettek. Rebeka hozott még bort. Csendben üldögéltek.

Érződött az aggodalom és a változások rossz irányú haladása.

Rebeka próbálta a fájdalmas témáról elterelni a beszélgetést. S közben elmondta a fiúnak, hogy mi történt a kis falujukban az utolsó látogatása óta. Beszámolt röviden az elmúlt egy év történéseiről.

– Shalom! – hallatszott a hátuk mögül egy hang, melynek hangzása Ezékiás számára mély, de mégis kedves volt. Szívéig hatott a köszönés dallama, és testén libabőrként futott végig. A hang irányába fordult. Egy magas, szikár férfit látott. Göndör haja válláig ért, szakálla ápolt, mély, barna szemében szelídség és a szeretet tükröződött.

– Ézsaiás! – kiáltott Ódéd, majd felpattant és köszöntötte vendégét. – Gyere! Ülj le közénk. –

– Ő itt Ezékiás! – Ódéd bemutatatta a fiút Ézsaiásnak.

– Shalom! – köszöntötte a prófétát.

– Akház király fia. Végre személyesen is találkozunk. Hallottam, hogy a térdeid nem hajoltak meg apád istenei előtt.

– Hallottál rólam? – Ezékiás csodálkozásában alig tudott újra leülni a párnájára.

- Meglepődött a fiú – nevetve fordult Ézsaiás Ódéd felé.
- Ne legyél így meglepve. Jeruzsálemben mindenki ismer téged. Elárulom, hogy a nép bizakodik abban, és én is, hogy a király utódja te leszel. Hosszú évekkel ezelőtt, mikor hazamentél, Ódéd beszámolt arról, hogy itt ápoltak téged. Azóta a távolból figyellek, és hírt hozok felőled. Tudom, hogy a Mindenható igéjét tanulmányozod. Tanítanak téged.
- Így van. Az Úr irgalmas és gondoskodik arról, hogy még jobban megismerjem Őt.

Már a hold és a csillagok ragyogták be az eget, de Ódéd és Ezékiás csendben, feszült figyelemmel hallgatták Ézsaiás szavait. Átbeszélték azokat az üzeneteket, amiket már Ézsaiás elmondott a népnek. Mesélt az életéről, Istennel való kapcsolatáról és részletesen elmesélte, hogy hogyan hívta el őt az Úr a szolgálatra. Ezékiás már hallott a prófétáról, de tőle hallani ezeket nagyon izgalmas és inspiráló volt.

- Hallottam ezekről a dolgokról, de teljesen más, ahogy te meséled, mint ahogy mások. Kérdezhetek valamit?
- Természetesen – Ézsaiás teljes figyelme a fiúra összpontosult.
- Milyen volt látni az Urat?
- Nagyon nehéz leírni, mert az ember elméje, teste azt hiszem, nem tudja rendesen felfogni. Csodálatos, mégis félelmetes. Én csak arra tudtam gondolni, hogy tisztátalan ajkú vagyok és meg fogok halni, mert így kerültem Isten elé. Méltatlannak éreztem magam ezért. De az Úr erre is adott megoldást. Tüzes szénnel tisztították meg a nyelvem. Számomra annyira felfoghatatlan volt akkor, hogy a látomásban a nyelvemre tette a parazsat, de mégsem a testem tisztult meg.
- És milyen volt hallani az első üzenetét Istennek?
- Tudod, tisztában voltam azzal, hogy emberként alkalmatlan vagyok, de ha a Mindenható alkalmassá tett, akkor nekem ez a feladatom és meg fogja adni hozzá az erőt, hogy Neki szolgáljak.
- Értem.
- Ne térj le az Úr útjáról! Keresd őt minden nap! Imádkozz! Meg fogja mutatni azt az utat, amin járnod kell. Útjelző Ő minden

léptednél. Istennél nincsenek véletlenek. Nagy dolgokra vagy hivatott. – csend lett Ézsaiás ezen szavai után. A közeledő éj hangja ciripelt. Lány szellő szaladt végig közöttük. Tudták, hogy az idő, amiben élnek népek sorsait fogja eldönteni.

– Apám döntései nagyon mélyre vitték népünket. Lesz ebből kiút?

– tette fel Ezékiás azt a kérdést, ami már régóta foglalkoztatta.

– *(4) És lesz ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és aki megmaradt Jákob házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; A maradék megtér, a Jákob maradéka az erős Istenhez. Mert ha néped Izráel számszerint, annyi lenne is, mint a tenger fövénye, csak maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal! Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön. Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és pálcáját felemeli rád, miként Égyiptom egykoron; Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsulásom, és haragom az ő megemésztésükre lesz! És a seregeknek Ura ostort emel ő ellenük, miként a Midián levágatása idején az Oreb kőszikláján, és pálcáját a tenger fölé emeli, mint Égyiptomban egykoron. És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája nyakadról, és megromol az iga a kövérségnek miatta.*

– Azt mondd, hogy eljön az az idő, amikor ténylegesen az Úrban fogunk bízni és rá fogunk támaszkodni? Megtérnek az idegen istenek imádásából? És Isten felszabadít az ellenség alól?

– Igen. Ezt ígérte a Mindenható. És te, mint Júda királyának utódja, nagyon sokat tehetsz majd ezért. A Mindenható használni akar téged. Tervei vannak veled. – ugyan Ezékiást neveltetésében benne volt, hogy egykor majd követi apját a trónon, de abba még nem gondolt bele, hogy ha így lesz, akkor majd Isten követőjeként teheti ezt meg.

Miután a ház vendéglátói és vendégei is nyugovóra tértek, Ezékiás nem tudott aludni. Ézsaiás szavai visszhangoztak gondolataiban és a szívében is. Hajnalban, mikor kikelt a fekhelyéről még mindenki aludt. Kiment sétálni. Friss levegő járta át a testét, fázni kezdett, de továbbra is kint maradt. Szüksége volt

a lehűlt levegő tiszta illatára, hogy gondolkodni tudjon a jövőjéről. Ódéd jelent meg, hogy enni adjon az állatoknak. Csendben csatlakozott a fiú is, hogy segítsen barátjának.

– Rebeka! Rebeka! – hallatszott a kiáltás. Ezékiás elindult a hang irányába.

Hefshiba, a szomszéd lány, állt vele szemben. Hosszú mély barna, göndör haja a derekát súrolta. Szemei smaragd zöld s benne borostyán foltok voltak. Nem tudta a szemét levenni a lányról

– Shalom Ezékiás. Rebekát keresem. Tudnál neki szólni? –

Ezékiás annyira zavarban volt a lány szépségétől, hogy nem is tudott megszólalni, csak hátat fordított és bement megkeresni a nőt.

– Itt vagyok. Valami baj van Hefsibah? – lépett ki Rebeka a lányhoz.

– Bocsánat, hogy ilyen korán átjöttem, de a nővéremnél beindult a szülés.

– Akkor indulok is – Ezékiáshoz fordult a nő és utasításokkal látta el. – Kérlek, szólj a férjemnek, hogy átmentem a szomszédba, beindult Debóranak a szülése. Az étel elő van készítve, egyetek – a fiú alig hallotta meg amit a nő mondott neki. A szemét le sem tudta venni a lányról, csak állt ott és nézte. Próbálta elraktározni a szépséget, Évek óta ismerte, de ilyen szépnek még soha nem látta.

Ezékiás egész nap nem találta a helyét. Hol a szőlősben sétált, hol az állatokhoz ment ki a legelőre. De nem tudott egyhelyben ülni. Délajt a nap már nagyon erősen égetett. Ódéd a szőlősbe találta meg a fiút.

– Fiam, gyere be! Nagyon süt a nap a fejedre. Még csak az kellene, hogy rosszul legyél.

– Észre sem vettem, hogy így elment az idő.

– Mi van veled? – érdeklődött a férfi, miközben sétáltak az árnyékot adó fák alá ledőlni.

– Nem tudom. Vagyis tudom, de olyan furcsa a dolog.

– Csak nem Hafsibah volt ilyen hatással rád? – mosolygott Ódéd a fiúra, aki fülig pirult a kérdés hallatán.

– Azt hiszem, igen. Évek óta, mióta ide járok, ismerem, de ma valahogy más minden. Soha nem láttam ilyen szépnek – halkan vallotta be Ezékiás.

– Teljesen természetes, hogy szépnek találod azt a lányt. Hiszen nagyon szép. Isten akaratában van a házasság. Csodálatos dolog. Én már csak tudom.

– Mesélsz nekem Hafibahról? Nem tudok róla semmit, csak azt, hogy a szülei meghaltak.

– Igen, az anyja még a születésekor meghalt. A nővérét is ismered, Debórát. Az apja nevelte mind a két lányt és amikor Debóra már nagyobb volt, ő vette át a húga nevelését. Néhány éve, miután a nagyobb lány férjhez ment, apjuk elesett az egyik ütközetben. Így most Debóra és Ezer, a férje, gondoskodnak Hafibahról.

– Akkor nem volt egyszerű az élete neki sem.

– Nem volt az, de nagyon nagy szeretetben nevelte őket az apjuk. És persze mi is és a többi szomszéd is itt vagyunk nekik, ha arra van szükségük. Rebeka sokat segített és a mai napig is segít neki, ha kell.

– Szeretném jobban megismerni őt.

– Ez nagyszerű lenne.

A nap hátralévő részben Ódés és Ezékiás imádkoztak, pihentek és az állatokat ellátták. Ézsaiás már a reggeli órában elbúcsúzott vendéglátójától tovább kellett mennie. Rebeka csak kora este ért haza a szomszédból. Nagy örömmel újságolta, hogy kisfia született Debórának.

– Megkértek, hogy adjam át kérésüket, hogy a nyolcadik napon metéld körül az újszülöttet.

– Nagyon nagy örömmel fogom megtenni.

A kisfiú születését követően a nyolcadik napon ünnepi reggelre ébredt az egész közösség. Nagy öröm volt számukra a jövevény érkezése, és maga a szertartás is, mely Istennel kötött szövetség megerősítése volt ezen nehéz időkben. A nők összefogtak és sütöttek, főztek mindenféle finomságot, a férfiak a borról gondoskodtak. Ezékiás számára is fontos volt ez a nap,

hiszen részese lehetett ennek a kis közösségnek az életének és közben megismerhette jobban azt a lányt, aki már visszavonhatatlanul elrabolta a szívét. A két fiatal nehezen tudott a szertartásra koncentrálni. Ezékiás próbálta minél jobban megfigyelni a lány arcát, a szépségét és a kisugárzását. Amikor tekintetük találkozott, mind a ketten zavartan fordultak el és úgy tettek, mintha a szertartás meghittségére figyelnének. A férfiak táncra perdültek és énekelve dicsérték a Mindenhatót. A kisfiú a Pénuel nevet kapta. Amint megnyugodott, anyja becsomagolta és visszavonult vele, hogy megetesse és álomba ringassa. A nap többi része vidáman telt el. A gyerekek körtáncot táncoltak. A férfiak énekeltek és táncoltak. Mindenki jókat evett és fogyott a hűtött borból.

– Annyira szép pár ők ketten! – súgta oda Rebeka férjének, ahogy nézték Ezékiást és Hafsibaht, mikor sétáltak a fák alatt és beszélgettek.

– Igen. Én is úgy látom. A Mindenható akarata legyen az életükben. Én személy szerint nagyon örülnék nekik. Látszik rajtuk a kölcsönös tisztelet. És ismerjük a lányt. Csendes teremtés, de nagyon határozott és céltudatos. Nem szokott megijedni semmitől. Féli az Urat. Gondoskodó. Jó háziasszony.

– Ezékiásnak pont ilyen feleségre van szüksége – összegezte Rebeka a tényeket.

Ezékiás nem látott túl a smaragd zöld szemek apró borostyán foltjain. A lány szépsége átítatta egész lényét. Beszélgetéseikből kezdték megismerni egymást. Egy közös mindenképpen volt bennük: az Urat szerették és hűségesen követték Őt. A fiú már akkor este tudta, hogy ez az a lány, akit társának akar. Nem csak a külső szépsége miatt gondolta így. Az apránként feltáruuló személyisége is ragaszkodást váltott ki belőle és ezt a meggyőződést.

Az esküvő

- Apám! Hallgass meg!
- Miért azt a lányt akarod elvenni? – szegezte a kérdést fiának a király.
- Mert őt szeretem.
- Szerelmi házasság? Ki hallott már ilyet? A te pozícióddal és rangoddal nem engedhetsz meg ilyet. Az asszír királynak van egy unokahúga. Őt kell elvenned. Sokkal tartozunk a királynak. Ő mentette meg a királyságot. Ami a tiéd is. Ő hozott szabadulást Damaszkusz ellen.
- Belekényszerítenél egy ilyen lehetetlen helyzetbe? Nem elég, hogy az országunkba hoztad az idegen isteneket és áldozol nekik, de még rákényszerítenél egy ilyen házasságra? A Mindenható végképp eltörölné a földszínéről minket.
- Ó, persze a Mindenható. Hol volt, amikor bajban voltunk? Nem ő jött megmenteni, hanem az Asszír király. Az ő fia és szolgája vagyok, nem másé.
- Apám, kérlek. – Ezékiás hangja elhalkult. Nézte apja arcát. A tekintete élettelen volt, nem látta benne azt a kedvességet, szeretetet, amit még gyerekkorában.
- Nekem most mennem kell, vár a királyom – Akház elhagyta a helységet és még aznap elment Damaszkuszba Tiglát-Piléser, az Asszír király elé.

Ezékiás nem engedelmeskedett apja kívánságának. Úgy döntött, hogy azt a nőt veszi el feleségül, akit szeret. Vele tartott Abija, az anyja, és Náhát, egy lévita is, aki nem áldozott idegen isteneknek. Több katona is csatlakozott az őrségből, hogy az út során garantálják a biztonságukat. Kimerített az utazás mindenkit, mire Ódéd házához értek. Porosak és fáradtak voltak. Rebeka meghallotta érkezésüket és eljűk rohant. Ezékiást magához ölelte, majd Ódéd is köszöntött mindenkit.

– Shalom! Megtiszteltetés, hogy az otthonomban fogadhatlak bennetek.

– Anyám, ő itt Ódéd, ő pedig a felesége Rebeka. – Rebeka épp térdet akart hajtani, mikor Abija odalépett és szorosán átölelte a nőt.

– Nagyon köszönöm, hogy gondoskodtatok a fiamról, mikor megsérült. Soha nem lehetek elég hálás ezért. Kérlek, hogy hagyjuk a formásokat. És csak szólítsatok Abijának.

– Rendben. Köszönjük – A vendégeket beljebb vezették, frissítővel és étellel kínálta őket az asszony, majd folytatta: – Ha szeretnétek fürdőt venni, megtehetitek. A hosszú út után biztosan jól esne. Vagy ha pihenni szeretnétek, akkor a szállásotok el van készítve. Bár biztosan nem olyan kényelmes, mint az otthonotok – szabadkozott a nő.

– Nagyon hálás vagyok, hogy az otthonotokba befogadtok minket. Tökéletes lesz minden – nyugtatta meg Abija Rebekát nagyon udvariasan.

Mire mindenki helyet foglalt és a hűsítő bor után nyúlt volna, észrevették, hogy Ezékiás eltűnt.

– Azt hiszem, hamarosan megismerheted a fiad leendő aráját – mondta nevetve Ódéd. – Gondolom Hafsibahért ment a fiú. Áldás, hogy szeretik egymást.

– Ez így van. Az apjának nem tetszik ez a házasság, de a fiam nagyon határozottan kiállt döntése mellett.

– Esetleg valaki mást szeretne a fia jobbján látni? – Rebekára nem jellemző módon, kicsit irónikus volt a kérdése.

– Döbbenet. Az Asszír király unokahúgát szánta neki – Ódéd épp a borból kortyolt, ami a torkán is akadt, amitől fulladozni kezdett, Náhát lépett oda és határozott, de nem túl erős ütésekkel mért a köhögni próbáló próféta hátára, melytől hamarosan jobban is lett.

– Köszönöm. Köszönöm – még néhányat krárogott Ódéd, majd folytatta. – Bocsássatok meg. Ez a hír megdöbbenett.

– Megértelek. Engem is. De nagyon büszke vagyok a fiamra, hogy szembeszállt a király akaratával.

– Anyám! – Abija a háta mögött hallotta fia hangját, majd felé fordult. A két fiatal ott állt egymás mellett. A lány a kibontott mély barna göndör hajával, étellel teli smaragd zöld tekintetével. Abiját teljesen lenyűgözte a két fiatal látványa. Annyira

tökéletesen passzoltak egymáshoz külsőre is, hogy ezt csak egyedül Isten tudta ilyen pontosan és precízen összehangolni. A nő odalépett a lányhoz. Végig simította tenyerét a napbarnított arcon és átölelte. Ezékiás szemében könnyek szöktek a jelenet láttán.

Az est hátralévő része beszélgetéssel telt. A másnap mindenkit izgalomban tartott, így csak későn tértek nyugovóra.

– Izgulsz? – kérdezte Ódéd, ahogy Ezékiás mögött állt és várták a menyasszonyt, hogy Ezer, a pap elé kísérje.

– Igen. Gondolom te nem izgultál, mikor Rebekát vetted el.

– Én ugyan nem – nevetése betöltötte az egész udvart. Ezékiás hátranézett. Ott ült mindenki, aki számára fontos volt. Anyja és Rebeka, Ezer és Debóra a fiukkal és az összes szomszéd apraja, nagyjá.

Ezékiás szinte alig hallott valamit. Annyira rabul ejtette arája szépsége, hogy nem is tudott másra figyelni. Valahonnan nagyon messziről hallotta a pap beszédét. Az ima olyan távolnak tűnt, de mégis érezte Istene jelenlétét. Kétszer kellett szólni Ezékiásnak, hogy mondja el fogadalmát, mire meghallotta. A férfi zavartan kezdte el beszédét.

– Esküszöm, hogy életem végéig szeretni és tisztelni foglak. Gondoskodom rólad. A Mindenható adjon nekünk hosszú közös életet. Salamon király szavaival mondom el, hogy mennyire szeretlek. Kedvesem, te vagy:

(5)Sáron rózsája völgyek lilioma.

Mint a liliom a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok közt.

Én galambom, a kősziklának hasadékiban, a magas kőszálnak rejtékében, mutasd meg nékem a te arcodat, hadd halljam a te szavad; mert a te szavad gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes! Az én szerelmesem enyém, és én az övé, aki a liliomok közt legeltet.

Íme szép vagy, én mátkám, íme szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad hasonló a kecskéknak nyájához, melyek a Gileád hegyéről szállnak alá. Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!